

L'ESQUELLA

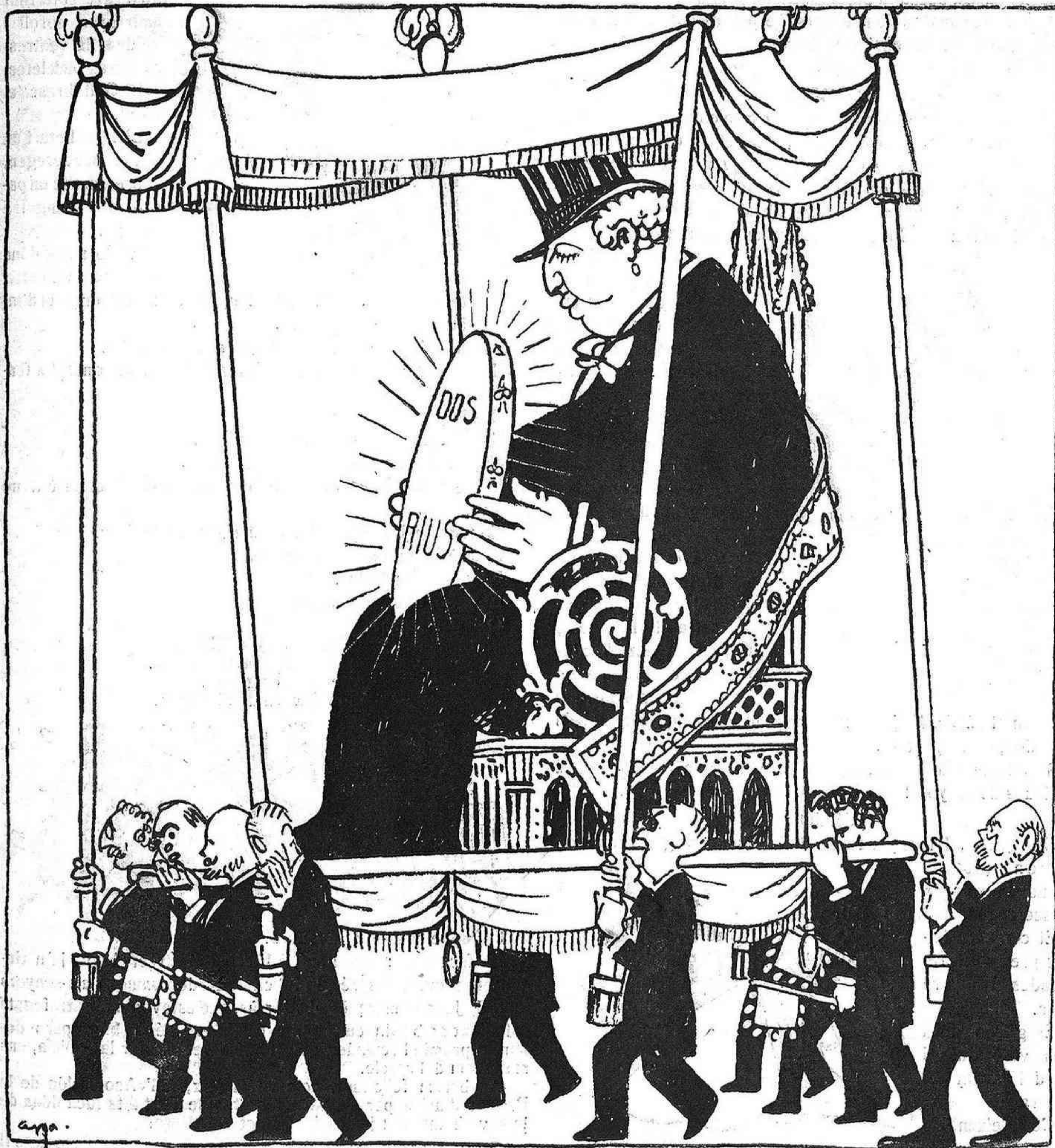
DE LA TORRATXA

BARCELONA, 23 DE MAIG DE 1913

Núm. 1795 ————— ANY XXXV

PERIODIC HUMORISTIC IL·LUSTRAT

10 cèntims ————— Atrassats: 20

CORPUS

LA CUSTODIA D'ENQUANY.

Banyes i ronyons

La mai prou alabada «Asociación de la Prensa diaria de Barcelona», complint amb els seus deures i compromisos de fomentar la cultura del públic, organitzà una cursa de braus extraordinaria, ja que no foren sis els capejats, burxats i morts, sinó nou, per a més il·lustració dels espectadors.

D'aquests nou braus n'hi havien tres de Veureaigua, tres d'en Perez de la Petxina i tres més del comte de Santa Coloma, que no és de Farnès ni de Gramanet. D'enviar-los a millor vida n'estaven encarregats en Rep, en Gall i el Cotxeret.

Amb la puntualitat de costum, en aquests civilitzadors i artístics espectacles, ocupà la presidència un pom d'aixerides noies, tant boniques, que tots els revisters, i especialment el d'«El Progreso», tingueren un cobriment de cor.]

I va sortir el

PRIMER.

«Barquer», de Veureaigua, negre amb calçotets.

Dues relliscades dels cavallers; una relliscada, i una altra, fan créixer al «bitxo», que rabiosament pren cinc canes més, convertint cinc cavalls en altres tantes guineus.

En treguis n'aplaudim un d'apretadíssim de l'excel·lentíssim senyor González de Córdoba, qui remata, corrent-se el capot per l'esquena. És sa exclusiva. Hi hà un segell que diu &,&.

El Gallet, amb una voleiadora, i el Castor amb un ventin, ens alegren l'existència.

Entre un tal Conill i un tal Cantimpler li clavaren les enganxadices banderetes.

I ja tenim an en Rafel amb la croça i el sanabre, qui desafia al «Barquer», i, ficat entre'ls xiuletacos, dóna passis de pit i naturals, que

aixequen al públic. Mitja burxada, mig dit caiguda, i el brau se'n torna dos, sense punteta.

Sembla mentida que en aquesta saqueta hi càpig uen tantes tonelades de ronyons!

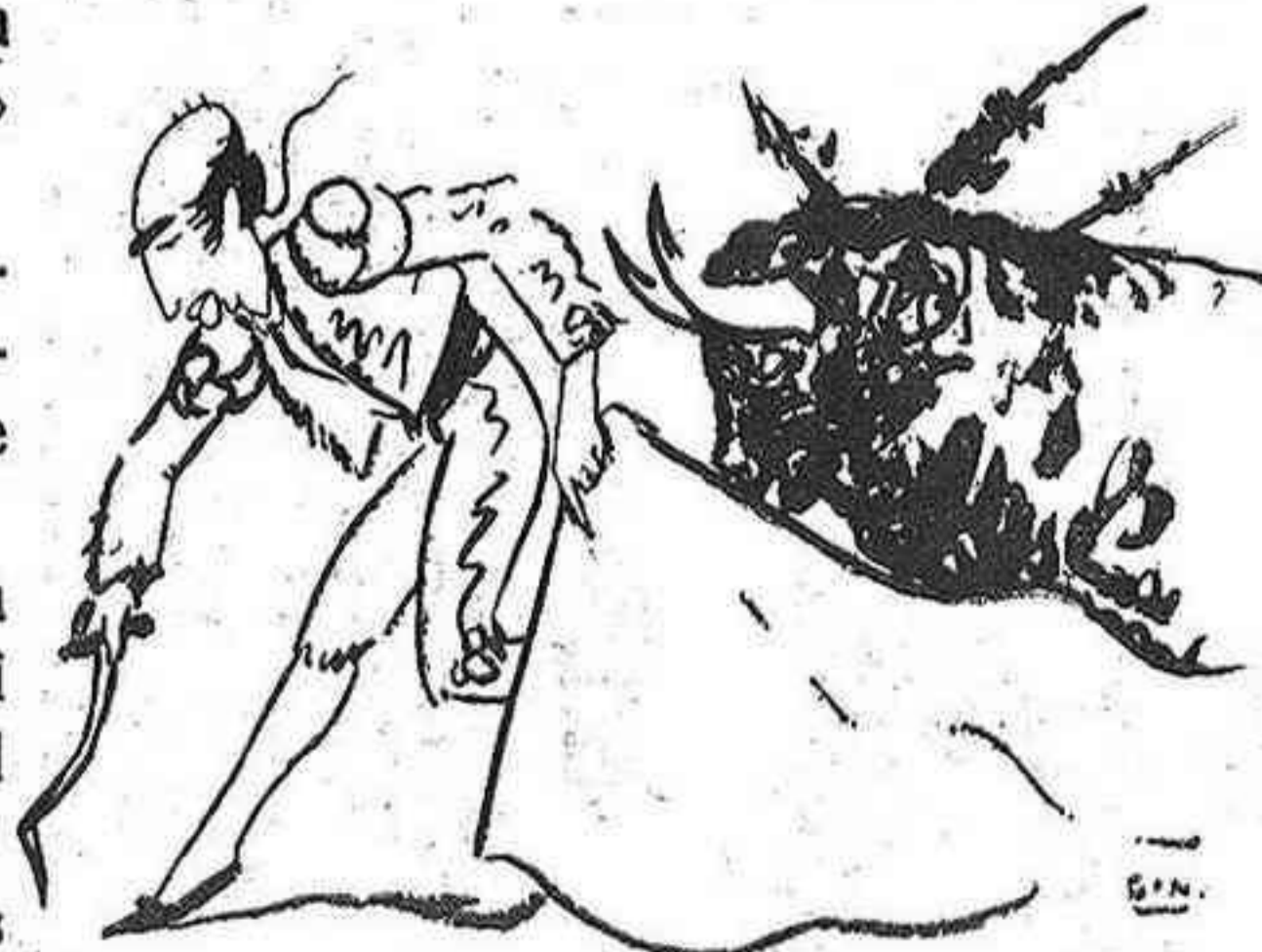
SEGÓN

«Bergansí», del senyor Peres de la Petxina, negre, aixericdot. La gent protesta perquè la «ningu» és escorreguda.

El corredor banyut pren dues relliscades i quatre canes.

El gitano dóna dues veròniques i una del davant pel darrera.

Compleixen, els banderetjadors, ie

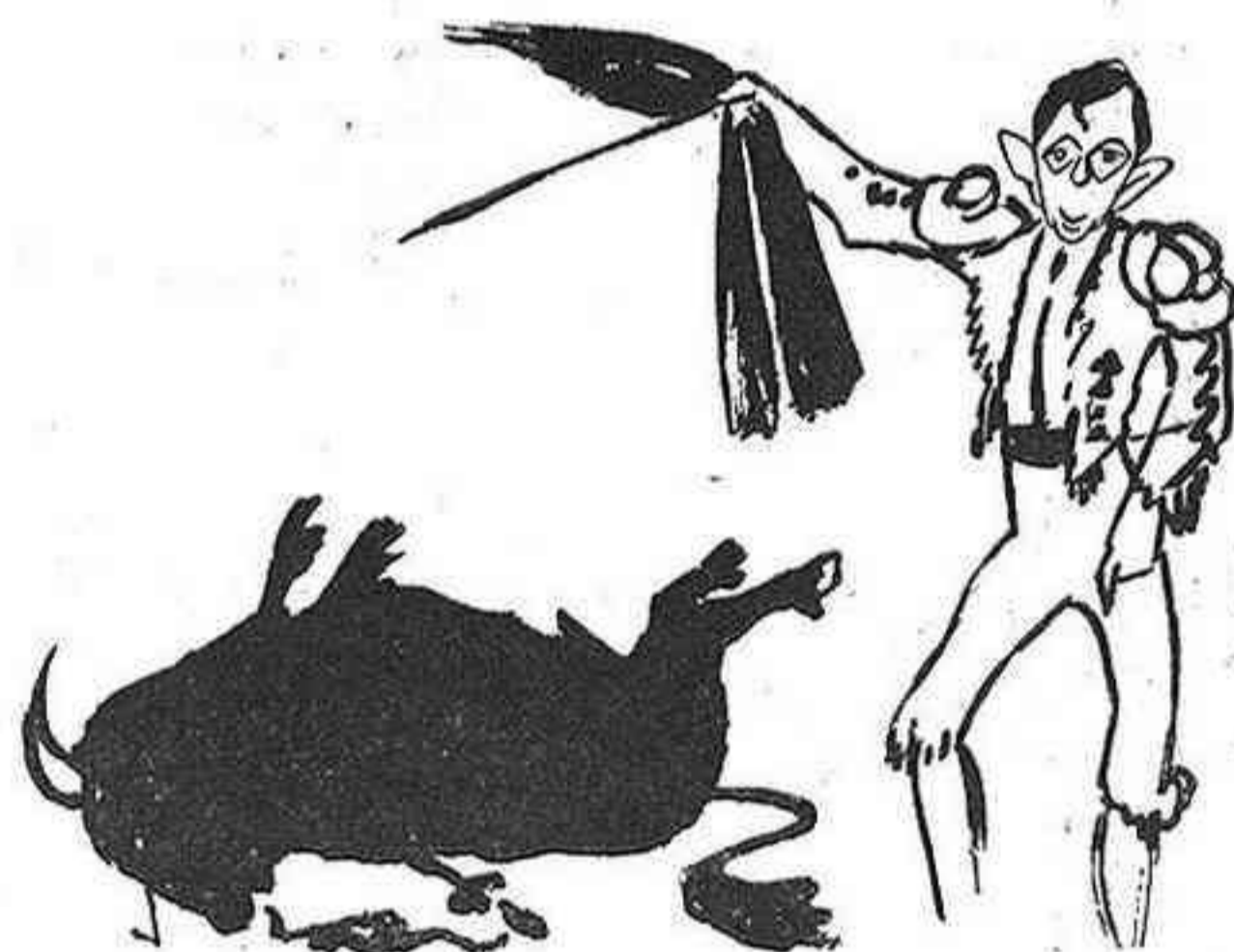

Gall và per feina. Uns «passi» d'estirada, uns altres de xiuletaç a xiuletaç i mitja davantera, que no és cap societat nacionalista.

TERCER

«Presoner», número 105, vermell, de Santa Coloma, patria de les maduixes.

Uns quants, que ja's creuen prou savis, volen xiular; però se la fiquen dintre, al veure qui és el senyor «Presoner», als deu segons d'ésser posat en llibertat. Cinc canes prengué el noble

animal, soterrant amb gran soroll i voidant la ventresca a tres bicicletes.

El Gall li rasca el front.

L'Hermilleta i un altre, banderegen, sobressortint un parell de prengui i dongui.

El Cotxeret dóna passis de molinet,

de pit i de jonollons... collfen collfen, que deixaren un record inesborrable als que ho vegeren.

El gran bè segava la franel·la, com si fos herba.

Una burxada a la creu, arribant amb la mà al conill, i a fer-se dos.

Orella.

Unes quantes ball-manetes a la ningü.

Més justícia, senyors, més justícia!

El quart se deia «Nunci», el quint, «Gitano», i el sisè... no me'n recordo.

No facin males suposicions indecentes, cavallers.

El sisè es deia «Mata-poltres».

El setè, «Camisola».

El vuitè, «Cara de rosa».

Que poètic, eh?

«Vostè, senyora Rosa, que té la cara tant hermosa. Vostè, senyor galant, que té la cara de diamant».

I el novè es deia «Cavaller».

Perfectament; nosaltres, a l'acabar el tercer brau, ja'n tinguerem prou, i, després de felicitar xardorosament als senyors Marial, Junoy i marquès d'Alfarràs, que estaven molt atrafegats estudiant amb tota cura quina bestia era més rabiosa per a donar un premi al remader que li havia fet agafar la malícia, ens retirarem del cercle.

Acabarem felicitant, com se mereix, a l'«Asociación de la Prensa diaria» per l'acte celebrat, que tant alta idea dóna de la seva humanitat i entusiasme per la cultura.

DOTRES II

354 100

NOTES D'ART

SALÓ PARÉS

Després de l'exposició d'en Pere Viver, el dissabte passat va inaugurar-se la d'en Guardiola.

El primer és un artista que'ns ha ofert belles visions de muntanyes, esmersant una tècnica sincera i personal.

Els quadros d'en Viver són lluminosos, plens d'ambient i de l'encís de les grans altures. No hi hà en ells atreviment, però delecten a l'espectador. En Viver és de la bona fusta d'on ixen els paisatgistes, i, si segueix estudiant, no cal dubtar que's posarà en primera fila.

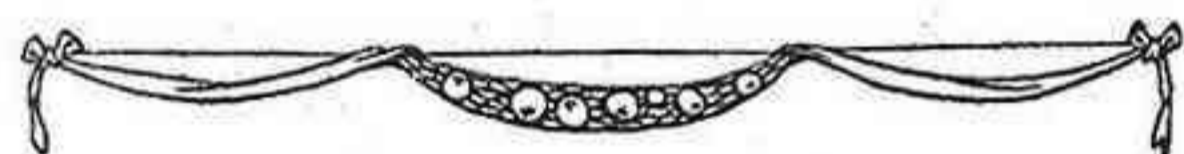
En Guardiola ha presentat una dotzena de teles, en les quals s'hi veu la grapa d'un pintor ferm.

I és més d'admirar, aqueixa exposició, perquè ella representa un esforç d'energia i amor a l'art. En Guardiola pinta per un impuls irresistible, i, al robar les hores al descans, fa art a la manera que la seva ànima li demana.

Per això, en les teles que ara té exposades a càrrec Parés, lo que primer s'hi nota és una bona fè que desarma la crítica. Sense rebuscaments, com se pinta en l'edat dels entusiasmes, ell ha expressat lo que altres no espresen més que a copia de tortures i de recursos insincers.

Tal com són, tal com s'han pintat, s'han d'aplaudir sense reserva les obres d'en Guardiola. Amb les moltes qualitats que tenen de dibuix i de colorit, un pintor de més gosadía i de més pretensions hauria pogut espantarrar al públic, i fer parlar als bons «snobs», i rebre una consagració sorollosa.

Tal com pinta en Guardiola, amb els seus petits defectes i amb els seus grans acerts, mereix el nostre desinteressat aplaudiment.

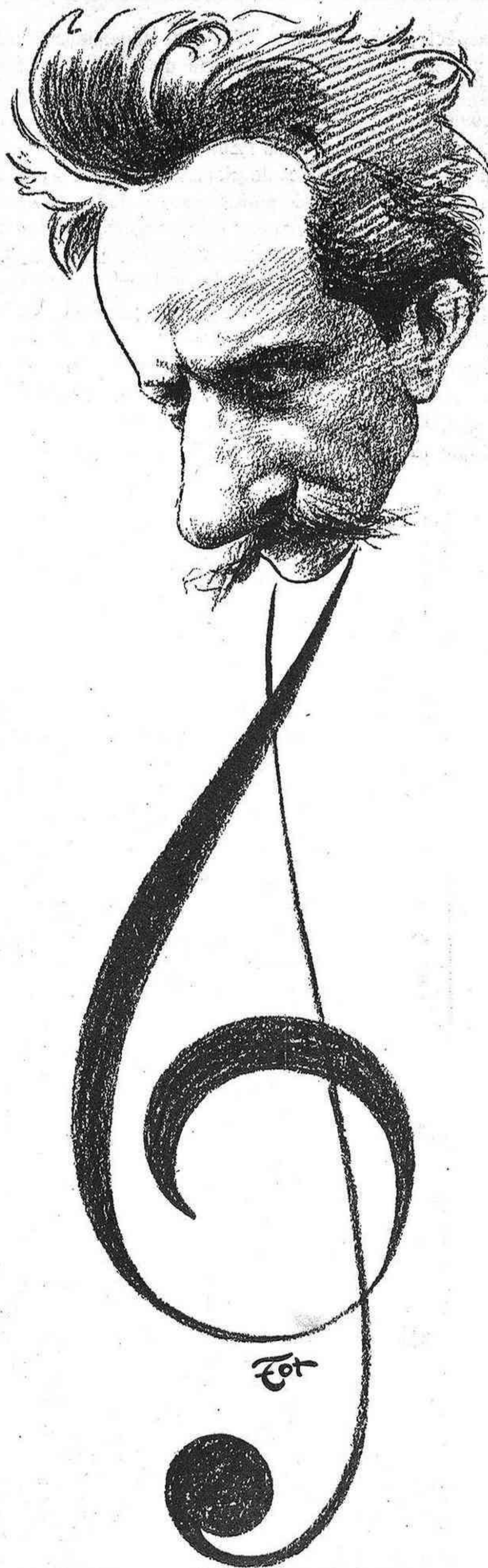
ESPLÉNDIDA MISERIA

Un amic, que no té pèl de tonto ni de pagès, l'altre dia m'esplicava lo que li va costar de trobar l'oficina telegràfica del carrer de Balmes. Li havien dit: «Xanfrà amb la ronda de l'Universitat». Va anar-hi, va mirar al cel, va mirar a la terra, desde'ls quints pisos als entressols, desde les baranes dels terrats als llindars de les botigues, i en lloc va trobar el més petit indici d'aquella dependència oficial.

El meu amic esperava veure un ròtul seriós i visible, que fos guia d'estrangers i de gent provinciana. Ell prou sabia que'ls bons barcelonins, els habituats a totes les estratagemes miserioses de l'Estat que amaga lo que més convé que estigui als ulls del públic, sospitaben quelcom de l'existència de tal oficina; però es creia que, al menys, pel decòrum d'Espanya, una oficina telegràfica internacional tenia d'os tentar alguna mostra forana que la fes oviradora.

La mostra ja hi era. Consistia —após va adonar-se'n— en un fanal de barberia, en el qual les lletres estaven en un estat fragmentari infinitesimal, esborrades pels elements.

En la porta —un cop un s'adona d'una cosa, tot seguit s'adona d'una altra,— també, en el cristall, en esmeril, s'hi llegia «Telégrafos»; però això sols era entrant-hi, car desde'l carrer, com que estava oberta, el lletreret resultava, en perspectiva, il·legible.

ELS NOSTRES COMPOSITORS

Enric Morera, que acaba d'obtenir un senyalat triomf amb «La fierecilla domada», al Tívoli

L'aspecte, per lo demés, d'aquella dependència hauria enganyat al més subtil. Una agència de transports, un despatx de magatzem de drogues, un còs de guardia, i adhoc un dipòsit de gel; tot, ho podeu ben creure, tot menys un centre de comunicacions amb l'Europa.

En els pupitres, mànecs de plomes d'aquells tenyits amb fuxina vermella, tremps de puntes escamarlades, fulles impreses que mans desgraciades havien començat a omplir i deixaren al primer contratemps caligràfic. Dins les *taquillas* ficats en, unes bruses tacades amb tintes de tots colors; hi han homes que no miren, ni parlen, ni ouen; arreu, penombres, pols i tuf d'assil. Ni una cadira per a un possible lassat, que arribi amb ansies de tranquilitzar a la família après d'un sinistre esdeveniment, ni per a una senyora que caigui en basca, empenedida de la falta nova que tramet.

El que và allí ha de començar per a ésser quasi un explo-

rador; ha de tenir aguant per a esperar; bons ulls per a escriure sense llum; bon païdor per a soportar lo que hi hà per l'enrajolat entre troços de paper-xupó, i bona paciència per a sofrir la mala cara dels empleats.

—Creieu-me—deia el nostre amic,—fa tanta tristesa, que si allí, en qualsevol reonet, hi possessin una caixeta amb aquest ròtul: «*Limosnas para adecentar el establecimiento*», ningú deixaria de tirar-hi cinc cèntims.

***

I—ai!—que no és pas sols en l'oficina esmentada on pot anar-s'hi a aprendre la manera econòmica i vergonyosa d'instalar serveis públics en una ciutat rica i sumptuosa.

El que sotscriu—home, fins avui, tingut per verídic—ha estat uns moments en la Normal de Mestres, (diguem de

EL CAP DEL CAP-DAVANTER

—Jo prou m'esforso en mostrar-me alegre, però la processó'm va per dintre.

ÉXITS TEATRALS

«La fierecilla domada»

«La cena de las burlas»

noies; els plurals amb e no permeten, en ocasions, distingir el sexe).

Així com l'oficina de telegrafs està instal·lada en una mala botiga de lloguer, el centre docent de referència està en un pis de menestrals.

Un ròtul magre de color i d'espai, un d'aquests ròtuls de tela emmarcada que acostumen a anunciar a una llevadora o a un memorialista, ocupa el balcó, junt al pal de la bandera, despintat per la pluja. A dalt, a l'entrar, afirmaríem que adhuc s'hi sent farum de cols bullides. De lo que'l cronista ha pogut veure, mentres per encàrrec d'un company matriculava a una deixeble, lo millor eren uns escons del rebedor. La senyora secretaria, per cert amabilíssima i distingida, escrivia en una tauleta de nit. Me sembla que en lloc hi vaig veure cap més moble. No podem dir res de les aules, però ens les imaginem amb l'aspecte de les altres dependències. De l'ordre i l'organització oficinesca sí que val la pena de dir-ne uns mots. Eren els darrers dies hàbils per a treure matrícula, i el rebedor estava ple de senyorettes i de mares que esperaven torn amb les mans plenes de documents. Hem dit que esperaven torn, perquè d'alguna manera ho teníem de dir; però de torn no n'esperaven, precisament perquè de torn no n'hi havia. Una conserge voluminosa obstruïa el pas. Quan sonava un timbre—que sonava sovint—ella deixava son lloc i aleshores passaven els més ossats. No'n treien res de passar, car a l'instant tornaven a comparèixer amb el mateix paperam als dits, picant de peus, impacients, fent comentaris i tornant a arremolinar-se i a confondre's amb la massa dels timts. En tres quarts, ni una sola persona va eixir d'allí amb la matrícula despatxada. Entre tant, per la porta del pis, arribaven nous sol·licitants. La conserge, imperialment, va donar l'ordre de que no entrés ningú després de les dotze.

Passades les dotze, ella, per a fer mes eficaç el seu ma-

nament, va deixar la porta oberta i se'n va anar a enraonar a la porteria.

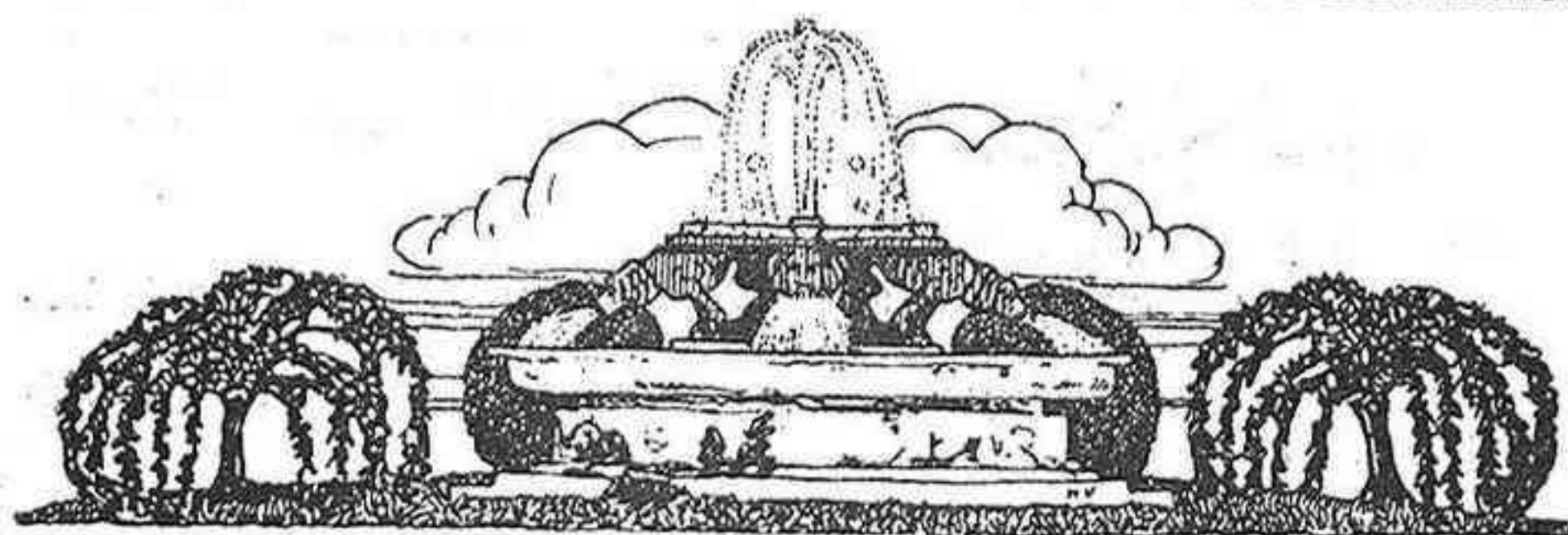
Vaig saber que'ls pocs que gosaven penetrar a través de la massa femenil—el cronista se'n guardava prou be, per un sentiment comprensible de delicadesa,—i, després de l'esforç penetraven en el despatx de la senyora secretaria, n'eixien desencoratjats. Allí els hi entregaven un munt de paperetes impreses que tenien d'omplir. Eren tantes que no cabien a les mans, ja prou abraçades amb la sol·licitud, cèdula, certificat del metge, paper de «pagos» a l'Estat, i altres de reglamentaris. Quan els hi havien caigut moltes vegades i els havien cullits sol·licitants, no trobaven lloc per a omplir-los. Pels marcs de les finestres, per l'escó del rebedor, aquelles pobretes alumnes escriviè amb pena i esverament. Un petit disbarat ortogràfic, molt justificat en l'inquietut de l'hora i en la malastruga positura, les posava frenètiques i tornaven a demanar més paperetes per a omplir-les de nou, tement una revenja formidable de la rigidesa acadèmica de la professora secretaria.

Però aleshores topaven amb la conserge, les carns de la qual les hi barraven el pas, increpant-les per impacientes i com a provocadores d'un desordre impropï de l'establiment.

No calen comentaris. El cronista va anar-se'n, satisfet d'haver tingut una visió aproximada del judici final.

Per lo demés, allí, com en l'oficina telegràfica, se pot trobar la prova de l'esplèndida misèria de la Barcelona oficial.

P. BERTRANA

Del jardí dels humoristes

UNA INTERVIEW SENSACIONAL

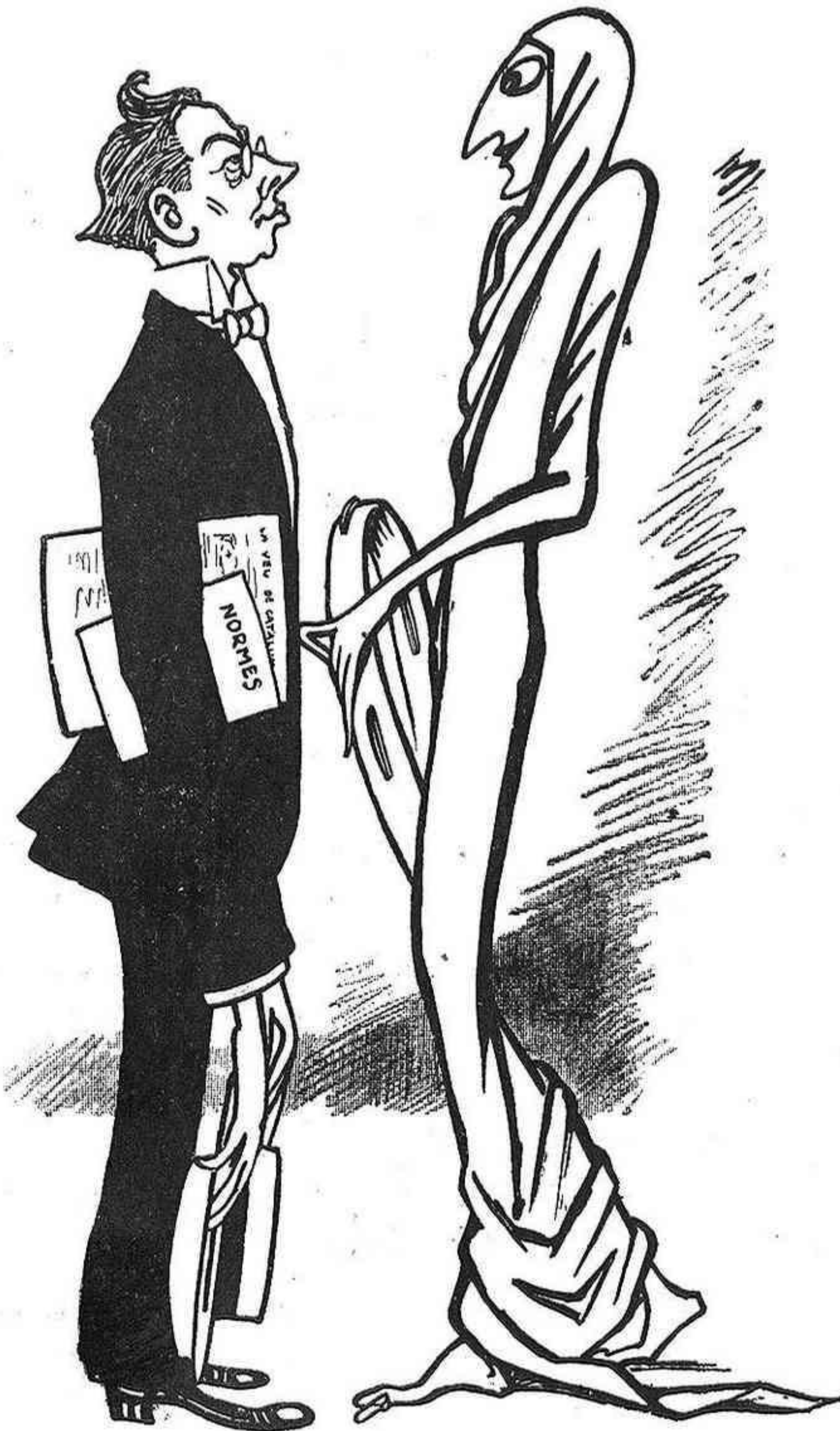
L'escena, el despatx del director-gerent del diari «Exprés-
Informació». El rellotge senyala dos quarts de dues.

El director.—De manera, senyoreta, que vostè vol fer de pe-
riodista?

La senyoreta.—Sí, senyor. Sento una verdadera vocació pel
reporterisme i voldria dedicar-me especialment a les interviews
sensacionals.

El director.—Molt bé. Miri: precisament ahir va hostatjar-se
a l'Hotel Bristol un gran personatge; un ministre americà que
encara no ha volgut rebre a ningú. Tota la premsa de la localitat
fantasieja sobre aquest subjecte extraordinari. Més de set-
cents redactors de diferents diaris han intentat veure'l, per a
parlar-hi, sense aconseguir-ho. El primer periòdic que encalci del
citat ministre una interview, aconseguirà un èxit i una fortuna. Si
vostè s'hi veu amb cor, ara és la millor ocasió de debutar en el
reporterisme.

La senyoreta.—No'n parlem més. Me'n vaig a l'Hotel Bristol.

EL NOM NO FA LA COSA

—Com quedem?... què sóc jo?... ballarina, ballarina, balla-
dora, dansarina o dansatriu?

—Vostè és molt lleugera i molt simpàtica, i lo demès deixi-
ho anar.

Jo li prometo que triomfaré. Lo que no han pogut fer set-cents
homes ho farà una dèbil xicoteta.

El director.—Tant-de-bo-de-déu!

La senyoreta.—Deixi'l per a mi, an aquest ministre.

(La senyoreta se'n va i el director se frega les mans, satisfet,
pensant en la possibilitat de l'èxit).

***

L'escena en el mateix despatx. El rellotge apunta les quatre.

El director.—Ja torna a ésser aquí?... I què?... L'ha vist?

(La senyoreta acota el cap i fa un signe afirmatiu, acompa-
nyat d'una rialleta).

El director (entusiasmada).—Sí?... Han parlat?...

(La senyoreta repeteix el moviment afirmatiu).

El director (més entusiasmada encara).—Oh, quina alegria'm
dóna!... No sé com agrair-li el seu gran servei!... Veiam les no-
tes que ha pres.

La senyoreta.—No n'he presa cap, de nota.

El director.—Be, no hi fa res. Digui, de què han parlat?

La senyoreta.—Uii!... De moltes coses.

El director (meravellat).—És dir que... de moltes coses, eh?
Això và bé. Ah, quin gran succés tindrem!... Digui, cuiti, què ha
dit, què ha dit el ministre?

La senyoreta.—Doncs, ha començat parlant del temps, de
la calor...

El director.—Bé, sí, és natural. Abans d'encarrilar l'interv-
view, deu haver parlat de tots aquets llocs comuns; però no és
això lo que interessa. Suposo que l'home, a la poca estona de
conversar, deu haver-se anat entusiasmant.

La senyoreta.—Ah, sí! S'ha entusiasmat molt!

El director.—I aleshores, en el comble de l'entusiasme, li ha
fet importants revelacions: li ha obert el pit. No és així?

La senyoreta.—Sí... Sí, senyor. Tot el pit.

El director.—Què ha dit, doncs?... Què ha dit, aleshores?

La senyoreta.—M'ha dit si volia dormir amb ell.

J. BOND

GLOSARI

SPORTS NOUS

Els sports, com tot lo del món, evoluciona.

*El foot-ball, el tennis, la pilota, els jocs del corre, de
la cossa, de l'empenta, de la plantofada, han anat ma-
tant el dòmino, l'axedreç, la vescambrilla..., l'sport del
seure, del repòs, de la mig-diada.*

*Hi han jocs, com el del dòmino, que ja's van perdent
en l'història.*

*Tots recordareu un cafè de fa cosa de vint anys. A
l'entrar-hi no més se sentia aquell refrec d'ossets que
no parava. Les taules havien d'ésser de marbre, per a
poguer-hi maniobrar. Arreu se veien fitxes blanques,
amb els números a la panxa. Arreu, gent que remenava.
Un cafè no era pel cafè. Era per a jugar el cafè. El cafè
s'havia de guanyar no amb la suor dels jugadors, com
el nostre pa de cada dia, sinó amb quatre hores de seure.*

*Molts dels joves dels nostres dies no saben lo que era
el dòmino.*

El dòmino es compon d'unes fitxes que cada una ét

el seu número. Un posava un quatre—per exemple

:: | ::

I l'altre havia de posar un quatre.

Si no'n tenia, el cercava en les fitxes que «dormien», fins que'l trobava, i posava el quatre, que anava acompanyat, v. g., d'un dos.

: | :

I cerca un dos.

Si el trobava, posava el dos, que duia el tres al costat. I l'altre, vinga cercar el tres.

I si no'n trobava cap més, de tres, no tenia més remei que perdre o tirar-se un tir.

Aquest jòc, que sembla d'una ignocència trecentista per als aimadors de la cossa, havia fet passar als nostres pares la joventut més sossegada, més metòdica i més serena que puguin arribar a somniar en Rucabado i els seus acòlits.

Era un jòc que no's recorda que mai hi hagués pres mal ningú.

Serà un jòc que farà rumiar als arqueòlegs de l'avenir.

—Què era una fitxa?—es preguntaran, al veure el marfil numerat.—Són números de les dinasties dels reis d'Europa prehistòrics?... Un blanc-hú voldrà dir el número d'alguna divinitat?... Un blanc-tres, d'alguna trilogia?...—

Els savis ho resoldran tot, menys per lo que havien servit: per a anar remenant aquells números damunt de la taula d'un cafè i matar-hi hores i més hores.

***

Un jòc que també es decandeix, amb lo dels exercicis físics, és el noble jòc dels escacs. Els escacs no'n són gens, de físics. S'hi pot jugar anys i més anys sense que'ls bíceps dels que juguen posin mitja unsa de viande. Lo que hem sentit a dir, dels escacs, és que desenrotllen el cervell de la persona, i, com que'l cervell no és cosa física, tant és que s'estiri com que s'arronsi. Avui, l'home que no té muscles, tant és que pensi com que no pensi: el camí no's fa a cops de cap, sinó a coces i a gambades.

Després dels escacs, la vescambrilla. També es va perdent, la vescambrilla.

Tots recordareu aquells grups, formats pel sabater, l'adroguer, el cansalader, el rellotger i l'arcalde de barri, els quals, acompanyats de les esposes, així que venia la festa, treien la taula al carrer, amb unes cartes suades, i en comptes de seure a dintre, reposaven, seient, a fòra, amb el gran pet de vescambrilla.

Aquella vescambrilla era un acte. Tots units, voltant la taula, amb un cobrellit de retalls, en comptes de divertir-se, semblava que meditessin. Semblaven espiritistes que haguessin enviat a cercar l'esperit d'en Garibaldi, o d'una altra ànima seriosa. Una comunió sagrada on combregaven amb trumfos. Tots callaven; ningú preguntava. Segons com, es feien l'ullet o s'estiraven un aic el morro. Les cartés anaven caient amb un ritme

disciplinat, si no que de tant en tant hi havia algú que cridava: «Pedres, pedres!», com una maledicció.

I el que'n tenia, de pedres, les tirava a cops de puny, com qui aboca una carretada de grava. Ningú hauria dit que's divertien. Aquella bona gent de barri feia més broma treballant els sis jorns de la setmana, que'l diumenge, quan feia festa.

Avui dia, aià s'ha acabat. Fins l'adroguer juga al foot-ball! Fins el noi del rellotger, al tennis! Avui dia, l'educació ha d'ésser tant física i tant química que ja no diem: «Quin cap té, aquest home!», sinó que diem: «Quines comes!». Avui dia, tots els oficis que tenen per missió el seure, tenen de desaparèixer.

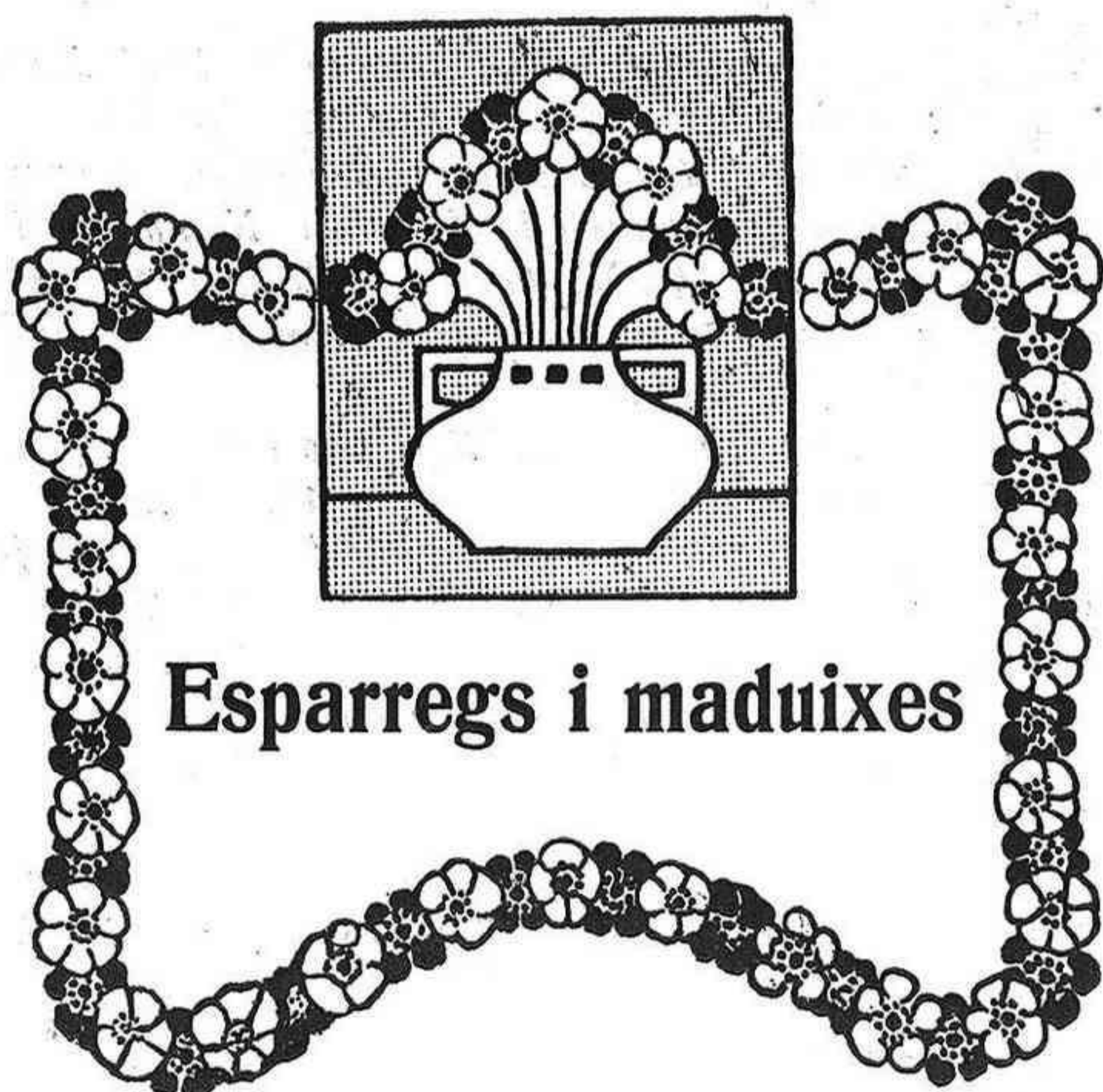
Adéu, rellotgers; adéu, notaris; adéu, pianistes i sabaters! El pervenir ha d'ésser el córrer, i per a aià preparem les forces. Carters, venedors de diaris, correus d'espardenya i ordinaris! Sobre tot, aià: ordinaris.

XARAU

NO TOT-HOM HI ARRIBA

—Ja tenen raó els que diuen que pera entendre la musica de'n Wagner se necessiten certes «condicions»...

Esparregs i maduixes

Tant mateix, la vida ens proporciona tot sovint sensacions ben agradoses.

Avui, ara, voleu una satisfacció més intensa que la que acabo d'experimentar?

La minyona de casa—no us esvereu, que és vella i lletja,—la minyona de casa, dic, arriba de la Boqueria i em dona una nova, per a mi, transcendental.

—Les maduixes i els espàrregs comencen a anar a bon preu, senyoret.

—Què dius ara, Francisc!... Ja's deixen comprar?

—Sí, senyoret. Els espàrregs ja van a vint cèntims el manat, i les maduixes a seixanta la lliura.—

Alabat siga Còrpus!, que amb la penetrant olor de la ginesta ens porta la finíssima i sensual de les petites maduixes de boscl... Alabat siga Còrpus, que amb els blancs ciris de les processons ens porta els espàrregs llargs i gruixuts com ciris pasquals!

Van a bon preu els espàrregs?... Van barates les maduixes?... Senyal inequívoca de que enguany la collita és abundant. No'm sento egoista; em plau, pel contrari, que, de les coses que m'agraden força a mi, siguin molts a gaudir-ne; i em plau sobre tot perque penso que, de lo que poden menjar-ne molts, també en puc menjar jo.

Quan les viandes de ric, quan els plats que s'acostumen a fer dir «sí, senyor», se nivellen amb els altres al punt d'arribar-hi tot-hom, sembla que la terra i els homes esdevinguin generosos, com si la germanor absoluta, com si l'amor universal fos un fet. No ho trobeu?

A vint cèntims el manat i a seixanta la lliura!... Aprofitem la ganga, ara que passa.

L'espàrreg, diurètic i refrescant de sí, és el rei dels vegetals. Mengeu-se'ls amb la magestàtica salsa blanca, o frets, «a la vinagreta», no us faràn més que bé, al còs; us faràn bé al còs i fins a l'esperit; perque, qui sab menjar-los frueix una incomparable il·lusió que s'allunya completament de la monotonía de les altres verdures.

Fòra dels caragols a la patarrallada, que són el *summum* de l'entreteniment, jo no conec altra substancia alimenticia

que tinga un menjar més pintoresc.

La maduixa!... Què no direm de la gentil maduixa, l'emperatriu dels postres?

Acompanyades del seu suquet de taronja, amanides amb llet, amb aigua sola i un polset de sucre..., els déus de totes les èpoques i els canonges de totes les religions no deuen haver tastat un dolç més exquisit.

Pot-ser és un excés de epicurisme, el meu de l'hora present; però no sempre hem de parlar del mateix, i avui crec fermament que la baixa dels espàrregs i les maduixes eclipsa tot argument d'administració local, de fites balcàniques o de política madrilenya.

Ademés, quants petits sacrificis no haureu fet, alguna vegada, per a donar-vos un gust gastronòmic, per a satisfer-vos el desig d'una racció dil'lecta al vostre paladar de *gourmet* refinadíssim?

Jo, de mi, us confesso que, per un tip d'espàrregs menjats en la llar familiar en mànegues de camisa, m'he deixat perdre més d'una vegada un succulent àpet de restaurant de nomenada, i per una fartanera de maduixes *de primera mà*, he anat a peu fins a Santa Coloma.

Alicient dels dies llargs, gloria de la primavera, el felíç matrimoni Espàrreg i Maduixa—matrimoni felíç, dic, perque no poden *casar* millor,—constitueix avui el plat del dia, per a tota persona de bon gust, com ahir el constituïa únicament per a alguna butxaca acabada.

Felicitem-nos-en; car amb l'abundament i la baratura porten aparellades la veritable saó i la perfecta maduresa que'ls fa més deliciosos encara.

Els espàrregs i les maduixes han baixat de preu. Hi han moments, en l'existència humana, que val la pena de viure'ls, i aquest és un d'ells.

—Francisca!

—Què mana, senyoret?

—Demà, si và a la Boqueria, no's descuidi de portar-me un manat d'espàrregs i mitja lliureta de maduixes.

—És dir que li he fet venir ganes de menjar-ne?

—I ganes d'abraçar-la a vostè i tot, ja que no puc fer-ho directament a la mare Naturalesa.

Ja he dit més amunt que la minyona de casa és lletja i vella; per això jo, conseqüent amb el meu epicurisme, no l'abraço.

FRA NOI

NOTES DEPORTIVES

FOOT-BALL

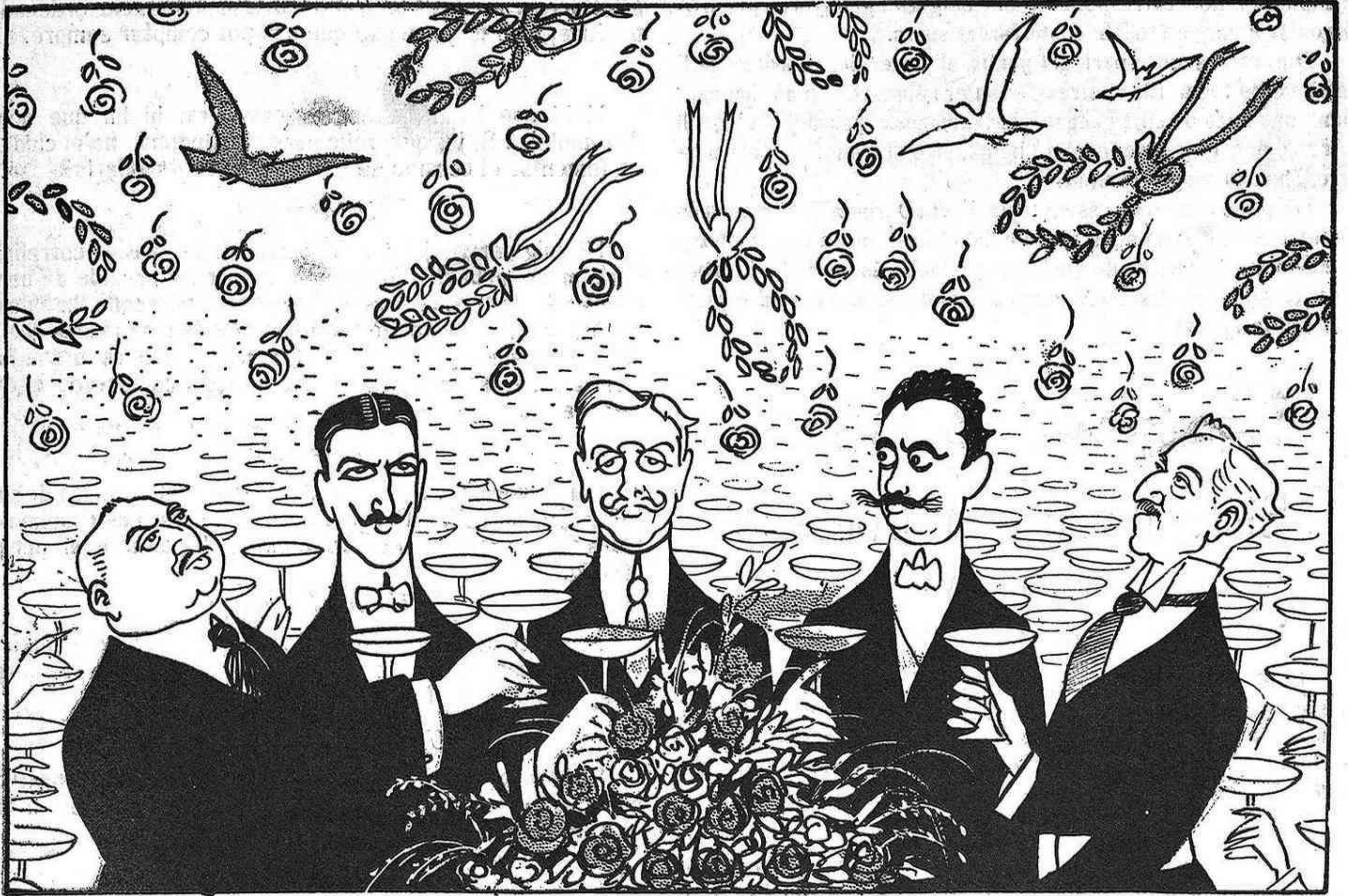
Els partits que'l dissabte i diumenge varen tenir lloc en el camp del «Barcelona» han sigut de lo més interessant de la temporada.

El «Daring», de Brusseles, és un equip molt fort, que juga amb elegància i posseeix una combinació ràpida i científica.

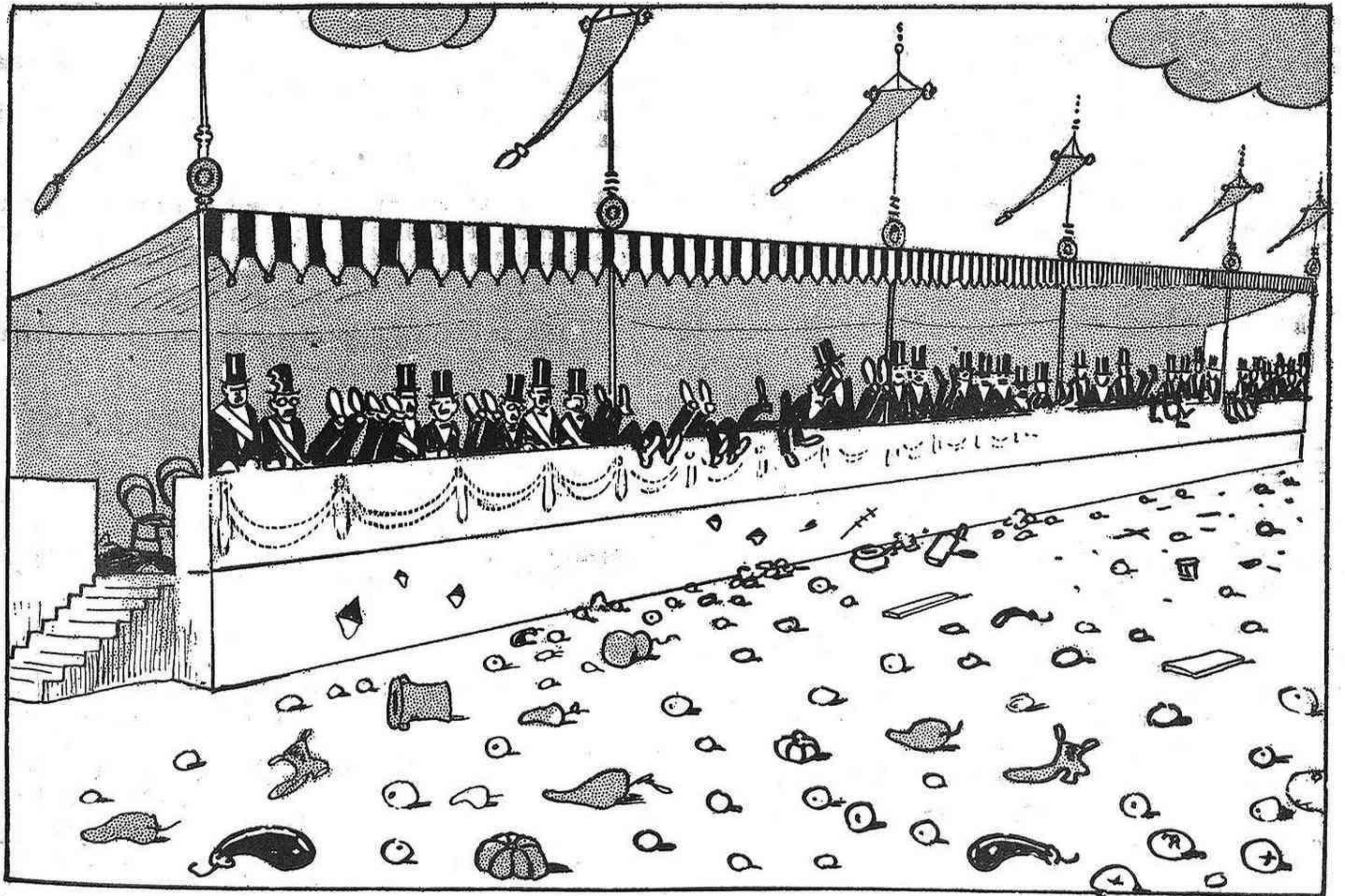
El dissabte el «Barcelona» va sofrir una derrota sense exemple en la seva història gloriosa. En canvi el diumenge modificat un poc el seu equip, amb l'Allak i l'incomparable Rositzky,

HOMENATGES

El dels cinc regidors que votaren en contra de «Dos Rius»

El dels quarantacinc regidors que votaren a favor.

ocupant el lloc corresponent, els belgues i guanyaren per tres «goals» a un; però els hi costà forses suors.

Durant la segona part del partit, al porter del «Daring» se li girà molta feina. Els nostres davanters atacaven com a lleons, i amb una mica de sort i sense les fenomenals passades d'aquell Argos que guardava la porta belga, sinó el triomf per als nostres, hauria vingut l'empat.

De totes maneres, essent com és el «Daring» el «team» més potent que ha jogat aquí, no se'n haurà anat pas a la seva terra sense tenir la certesa de que'l «Barcelona» és perillós, i, sobre tot, té sang i coratge. (Aquests dos mots no van per en Massana, naturalment).

Els que van a la processó

PER QUÉ HI VAN?

Un jovenet

Jo hi vaig perquè aquesta passejada favoreix admirablement l'exhibició de la persona. I com que així, ben afaitat i amb livita, conec que faig goig, i entre'l públic que'ns mira hi han moltes pubilles riques, qui sab si de tot això en sortirà un casament!

Un fideuer

El meu vesavi hi anava, el meu avi hi anava, el meu pare hi anava, el meu fill, segurament, hi anirà... Com és possible que deixi d'anar-hi jo?

Un tranquil

Els companys hem dit: «On anirem avui? Al Pay-Pay, al Tibidabo a veure els negres, o a la processó?... Ho hem fet a pelletes, i la processó ha guanyat.

Un sereno

Jo, si hi vaig, és per a donar una satisfacció als veïns del meu barri. Ja que'm paguen, al menys que puguen dir: «Cert que aquest bon home no'ns serveix de res; però, vaja, vestit de gala i atxa en mà, s'ha de confessar que fa tropa».

Un eclèctic

Per què hi vaig, diuen?... Perquè jo sóc un home que vaig

a tot arreu. Mentres se tracti d'una manifestació ordenada i pacífica, amb mi ja se sab que s'hi pot comptar sempre.

Un cerer

Hi hà que donar l'exemple, cavallers; hi hà que donar l'exemple!... Si jo, que venc atxes i blandons, no'm cuidava de fomentar el consum de la cera, qui se'n cuidaria?

Un desairat

Hi vaig per venjança. Els lerrouxistes, antics correligionaris meus, m'havien promès nomenar-me arcalde de barri, i, després de fer-me passar cinc anys amb raons, han donat el càrrec a un altre benèit que no més fa tres mesos que és soci del casino. Jo que'ls he dit: «Sí?... Doncs ara'm faré clerical, i, en senyal de protesta i per a cantar-vos el *trá-gala*, aniré a la processó».

Un regidor

Per devoció?... Per vanitat?... Per compromisos de partit?... Ca, berret!... Perque, acabat el curs, ens reunim a la Casa Gran i fem un petit *piscolabís*. Veus-ho aquí perquè hi vaig.

Un bon barceloní

Sóc soci de l'Atracció de Forasters, i, com que això de les processons és un espectacle que n'atrau tants, de forasters, cal posar-hi el coll, sabeu?

Un marrec de vuit anys

Si hi vaig, jo, és per dugues coses: pels caramel·los, que'n menjo tants com vull, i perque, quan pel curs s'hi fica un goç, sol fer-s'hi molta broma.

Un music

Els temps van tant malament que... on aniria a guanyar-les les, nõu pessetes que avui defensaré?

Un militar

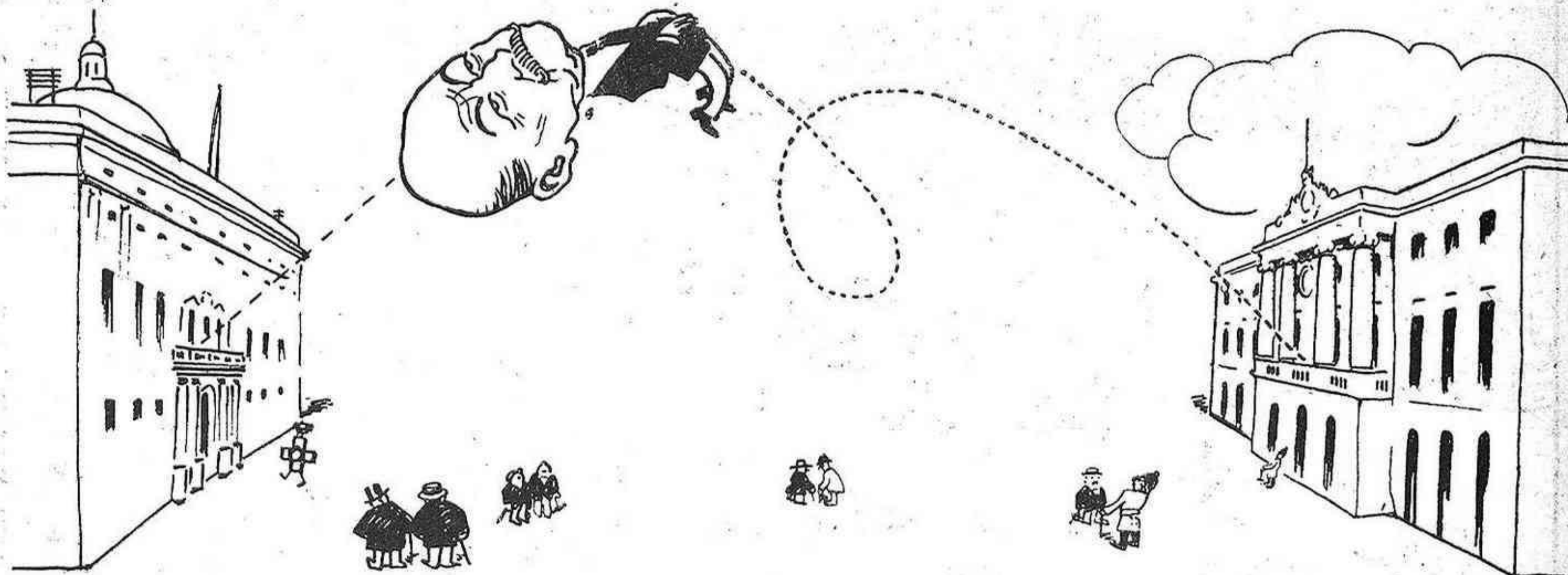
La fiesta resulta siempre vistosa y pintoresca. Además, la compenetración del altar y el trono... y esa afluencia de bello sexo que materialmente se le come a uno con los ojos...

Un nebot previsor

Per la tia hi vaig. Sí, senyors, per la tia; que seria capaç de modificar, demà mateix, el testament si, al passar la processó per davant dels seus balcons, no m'hi veia.

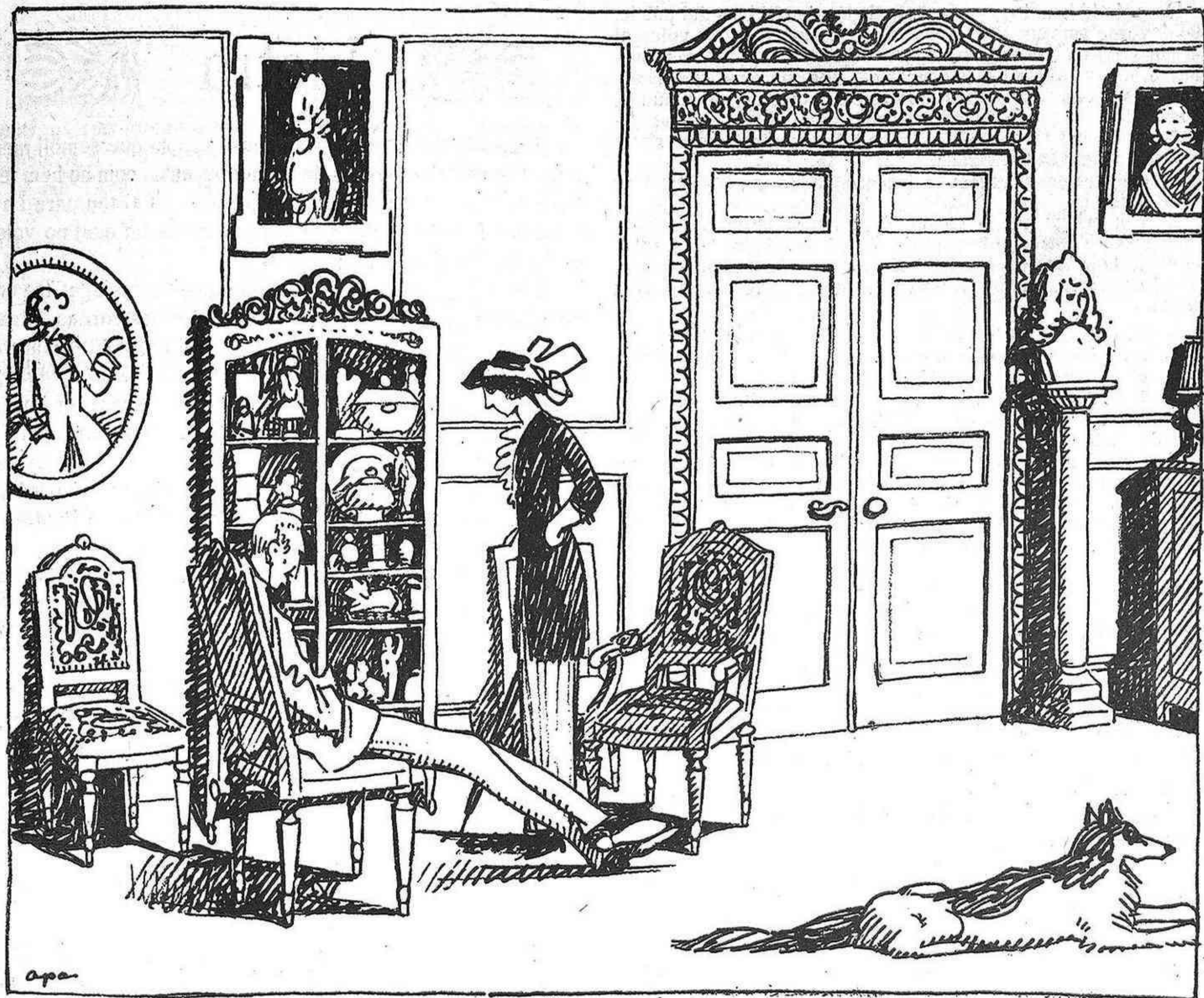
Un home pràctic

Jo únicament hi vaig per mor de la roba. Segons tinc en-

EXERCICI PERILLOS

De balcó a balcó o «El salto de la muerte»

ELS DRAMES DE LA LLAR

—Tan apurats estem papà?... I per què no mira de vendre's algun quadro?
—Els quadros?... Fuig, donal... Si ara, de cada «mare,» amb prou feines ne donen cinc rals

tés, no hi hà rès tant eficaç i segur contra les arnes com l'encens.

Un condecorat

Jo hi vaig per a lluir les creus que en tot el restant de l'any no surten del calaix de la calaixera.

Un creient

Jo, perque, donant un tom per la terra, espero guanyar la gloria del cel.

Un romanonista

Jo per a que l'opinió's convenci de que'l nostre partit no és tant exagerat com algú vol fer veure.

El clero

La veritat... Nosaltres, si anem a la processó, és, purament, per força.

Els gegants

Nosaltres també!...

MATÍAS BONAFÉ

TELÓ ENLAIRE

TÍVOLI.—En Morera, després de llarg repòs, ha estrenat en el Tívoli una opereta, quina lletra és un arranjament de l'obra d'en Shakespeare, «La bisbètica domata», feta per en Lluís de Zulueta i en Josep M.ª Jordà.

En Morera, en aquesta musica, s'ha deixat influir per les corrents de moda, i en l'opereta s'hi senten els fragments obligats de totes aquestes obres que'ns vénen importades de terres estrangeres. El valç, basat en un dels principals i més inspirats motius de l'obra, té la cadència agradable i melodiosa de tots els valços lents. També és d'un gran efecte i molt ben orquestrat.

L'arranjament, d'en Zulueta i d'en Jordà, està fet amb molta discreció i respecte a l'ora del gran tràgic anglès.

El dia de l'estrena va dirigir l'obra el mateix compositor, qui vaveure's obligat a pujar a l'escenari per a rebre l'ovació sorollosa que li va fer el públic.

A l'ensendemà va debutar aquella gràcil criatura que uns diuen que és turca, altres que és russa, i els de més enllà que és jueva, i que s'anomena Napierkowska.

Això sí que és un encant, i lo demés son orgues. Quan se la veu aparèixer, tota embolquellada, per a començar aquella bárrijo-barreja anomenada «La Captiva», un airet de distinció i art de veres us corprèn.

Després hi han dos funcions: la de les damisel·les del públic, que devoren amb els ulls a l'esbelta dançarina, tota ella voluptat harmònica, tota ella foc abrusador de carn i ulls, tota ritme i musica, i, per altra part, la dançarina, ella mateixa, que'ns encanta i sedueix a nosaltres, els mascles, que estem al públic, acompanyats d'ignocentes (?) germanes que la fiten, trobant malament que entre les esclertes del vestit se vegin les sedositats de la pell i s'endevini el malic.

A nosaltres ens plau més la dançarina aquesta que la Pastora i l'«Argentina».

La Napierkowska no và de boig; dança, la turca aquesta, d'una manera desequilibrada. En ella, sobre'l còs d'ella, totes les voluptuositats tindrien un ritme, un ordre, una subtil ciencia, que'ns les faria grates als deixebles d'aquest Xenius que Déu guardi.

NOVEDADES.—L'Enric Borràs porta representades, a l'hora d'escriure les presents ratlles, les obres «La cena de las burles», «El adversario», «Fin de condena», «El místico», «El alcalde de Zalamea» i «La muerte civil»; totes elles de diferent genre, capaces de mostrar-nos els graus de ductilitat i de genialitat d'un actor.

El nostre Enric les ha interpretades d'una manera justa i acabadíssima, fent gala sempre dels seus grans recursos de comediant expert i aplomat. En Borràs ha vingut ara més refinat que l'altra vegada; domina l'escena; com els grans artistes, ell ho omplena tot; vesteix be, es mou amb elegancia i soltura, vocalitza amb la deguda tonalitat, segons els sentiments que ha d'expressar, i, a no ésser algú «latiguillo» de concessió als «morenos»—que resta als caràcters la sinceritat i que en ell resulta imperdonable,—podria afirmar-se que és el primer, l'únic artista d'Espanya.

Es troba aquests dies bastant afònic, desventatja que en el teatre de «Novedades» resalta més encara, per les pèssimes condicions acústiques de la sala; però, així i tot, el seu talent s'ha imposat, logrant en els afiligranats detalls de les seves interpretacions i, com a director, en els excel·lents conjunts, un èxit positiu i envejable.

El drama «Fin de condena» és una sàtira social contra les costums penitenciaries, molt ben escrita, però d'escaces condicions artístiques. La pintura de tipus hi és, i ben notable; així com el diàleg és correcte i adequat; però la construcció escènica i la trama denoten la mà inhàbil de l'autor, don Joan Arzudun, qui desconeix els efectes teatrals i la lògica de les bambalines.

En Borràs, en aquesta obra, va poder-hi desenrotllar tota la força del seu temperament dramàtic, fent-se ovacionar en diferents passatges.

Els demés artistes que l'acompanyen, entre'ls quals n'hi hà algú de català, treballen amb molta discreció, formant uns conjunts ben acceptables. La primera dama, molt bonica i molt simpàtica, va semblar-nos una digna companya del gran actor.

*** La setmana entrant donarem compte de l'estrena de «Nena Teruel», que a hores d'ara ja's deu haver donat al nostre públic.

CÓMICO.—S'ha estrenat «El príncipe Ha-ro-qui-ri», que és una coseta verda com una fulla de col i picanta com un vitxo, però insulsa i poca-latxa, com una bleda sense amanir.

*** Per a demà s'anuncia l'estrena de «Las bayaderas», opereta en tres actes.

Li desitgem bona sort.

ESPAÑOL.—El professor Mapelli, tant aplaudit a l'«Eldorado» per les seves sessions d'hipnotisme, sugestió i lectura del pensament, ha passat an aquest teatre, on donarà cinc úniques vetllades del seu interessant treball.

Estimada tieta: tots estem bons, encara que sembli mentida, després d'atipar-nos de carn ignocenta, com ho hem fet. Però es veu que tenim tant bon paidor com el teu pare i avi meu, que feia de pirata, i com aquell oncle del qual no voleu parlar perque feia... lo que feia.

Ademés, el motiu de la present és per a desfogar-me una mica i fer estremir les tantes vegades ferides cordes del teu cor, amb la narració d'un nou acte selvatge i contra Natura, del qual—oh, desolació!—he sigut, sinó complicit, al menys espectadora callada i part activa quan s'han donat les bones.

En una paraula, estimada tia Carme, hem matat el bè; després ens l'hem menjat.

Te'n recordes d'aquell xai, com era blanc i hermós, i flonja sa llana? Semblava del remat de la Divina Pastora o una reproducció al natural de l'Agnus Dei.

Ja se la devia esperar—pobret!—la fi que li venia a sobre. Recordo que una vegada, després de comprat, no volia seguir-nos, ni posant-li manadets d'aufals als morros. Ja ho coneixia que tot eren traidories.

Per fi va arribar a casa entre estirat i empenyut. Un cop allí, va perdre la desconfiança. L'amanyagavem tant be!... Embustersos que som tots!... Sí, embustersos!... El papa, la mama, els meus germans, i fins jo, tieta, adhuc jo, que sabent la mala fi que esperava an aquell be-de-déu fet bè, en comptes d'aconsellar-li que de xai se tornés tigre, li portava herbetes i li pentinava la llana.

Aquella llana!... Si no era un xai; era un maig.

Pentinar-lo era un *recreo*.

No has vist mai un goç pelut que tenen en una fonda de la Riera del Pi?... Doncs allò és rès, comparat amb la bestia que hem sacrificat a casa.

I la mirada?... Tots els bèns la tenen dolça, la mirada; però la del nostre era com de sucre de l'Havana.

Els petits el portaven a passejar i li feien mil facessies; fins li estiraven la cua; però ell no belava mai.

Ni això ni ensenyar les dents li eren vicis coneguts.

En canvi, a l'ésser de nit, remugava—pobret!—talment com si passés el rosari.

Doncs sí, l'hem mort. Un home amb un gran coltell va obrir-li el coll, i després tota la ventresca.

L'última mirada va ésser per a mi, com renyant-me. Semblava que'm digués:

—¿Y decías que me amabas?—

Vull confessar-me amb tu, tieta. Jo mateixa vaig ésser l'endemà, la que va fer l'al-i-oli per a menjar-nos les costelles. Per cert que va sortir-me fort com una pedra i groc com l'or.

Tots m'alabaven a mi, a les costelles i a l'al-i-oli.

Al mig-dia ens menjàrem els palpiços i una cuixa, entre rostits, *platillo* i a la brasa.

La llengua, el fetge i les demés menudencies també foren devorades per la familia, sense cap mena d'escrúpols, els quals, per a que puguis ferte càrrec de la meva crueltat, no m'han entrat fins ara, al manar-me el papa que t'escrigui,

dien-te que l'«ordinari» et portarà una cuixa del ditxós bè, i dos peus que, ben bullits, seràn molt tendres, i reboçats tindran mil gustos.

Perdona'm, tieta; Déu me'n guard de tenir mai més bè a casa!... Criar-lo com aquell qui diu als braços, per a tenir-lo de menjar amb untures d'al-i-oli...

Adéu, i que us probi.

LETTA

ESQUELLOTS

POT-SER serà veritat que'ls gegants acostumen a anar acompanyats de les trampes.

Sinó, vegin.

Enguany s'han consignat mil pessetones per a l'«hereu» i la «pubilla», que havien d'anar a fer el maco a la processó del Corpus.

Malgrat lo qual, els gegants portaven els mateixos trajos ridículs i passats de moda dels anys anteriors.

Doncs, si no han de pagar la factura del sastre, per a què necessiten tants diners?

El municipal que'ls acompanya ens ha tret de dubtes.

—Tratándose de personaches grossos—ens ha dit—la consignación no puede ser petita.

PERMETIN-ME un petit esplai de caràcter sentimental.

No acostumem a exterioritzar les sensacions íntimes; però, aquesta vegada, la joia més sincera ens vessa del cor i se'ns escorra cap a la punta de la ploma: no podem fer-hi més.

Aquesta setmana L'ESQUELLA ha estat de bodes. Diem «ha estat», perquè és així; perquè'ls ditxosos contraients són de casa.

Abans d'ahir, dimecres, la senyoreta Maria Rusiñol, la xamosa filla del nostre dilecte amic i company, l'eminent escriptor-artista en Santiago, va unir-se per medi del sagrat llaç del matrimoni amb el conegut jove, un dels llegítims prínceps de la bona societat barcelonina, don Josep Planàs.

Desitgem a la feliç parella una lluna de mel d'aquelles que no s'acaben mai, i donem al nostre estimadíssim company, Rusiñol, la més coral enhorabona.

HEM anat al Parc i hem tingut el disgust de contemplar el bust d'en Maragall.

Realment, no pot anar. En la fesomia del poeta li manca bon xic d'espiritualitat.

—No hi té pas gaire semblança—esclamava un fulano, contemplant l'esculptura.

—Que l'havies vist moltes vegades, an en Maragall?—li objectà un amic.

—No,—replicà el fulano.—Però li he llegit les obres, i ja'n tinc prou per a coneixe'l i per a saber que no s'hi sembla gens.

LEGIM que a Mèxic hi ha hagut una altra batuda, de la qual n'han resultat cinc-cents homes morts, dos-cents de ferits i no sé quants presoners.

Aquests han sigut fusellats desseguida.

Caramba! Senyors de Mèxic: que no podrien proveir-se de tots els requetès i algú que altre dels «jóvenes bárbaros?».

Creguin que, per a aquest negoci a que vostès se dediquen, és un gènere de primera.

Per a més referencias poden anar a Granollers, Sant Feliu, Hostafrancs, etc., etc., i els en donaran de bones.

MISERIES

—Què hi hà de nou, «hereu»?

—Home, senyor Benet i Colom, vostè que és un personatge d'altura, que no tindria una americanota vella per a donar-me?

MUSIC APURAT

—Pero... si jo sóc de la Banda del Municipi...
—No sé que dir-vos-hi; doncs us heu de decantar a la "Banda" del clero.

EN Joanet Sans és un meritori molt espavilat, però sumament tímid. El seu principal va enviar-lo, l'altre dia, a portar un recado a un tal senyor Morros, comerciant d'ous.

Al xicot, això de Morros, no li anava gaire be, i, tot pensant, trobà un expedient per a arreglar-ho.

Així, d'aquesta manera, trucà i preguntà amb molts modes:

—Déu lo guard, que hi hà el senyor Llavís?

—Morros, noi, Morros, — contestà l'interrogat.

—Ah! —respongué l'aprenent. —Venia de part del senyor Puig per a veure a quin preu ven els...

EN un tramvia.

Un trinxeiraire, venedor de diaris, se dirigeix a un senyor passatger, i posant-li un número als naços, li diu:

—«La Veu?».—

El senyor, que és curt de vista, li contesta:

—No gaire.

EN un restaurant.

—Be tarda prou de venir, aquesta sopa.

—...
—Què fa aquesta sopa, que no ve?

—No ho estranyi. Avui és de caldo de tortuga.

ELS nostres regidors han anat a la «corrida» de la Premsa, abonant a l'Associació de periodistes flamencs, per una llotgeta, cinc-centes pessetes.

Cent drets rodons que'ls magnífics edils no han tingut a bé pagar de la seva particular butxaca, sinó que «dicha cantidad se aplica a la consignación correspondiente.»

—Oh, grans déus del «paganisme!»—llegeixi's «paganos», — per a quan guardeu el desenfrenament de les vostres ires?

L'Ajuntament acaba d'acordar la matança desde juny fins a setembre.

De manera que, d'ara en avant, tot l'estiu se matarà porc.

Ho sentim pels porcs, pobres!, sense vacances continuaran amb la vida a l'encant.

I ens n'alegrarem per en Xavier Viura, que sabem que és un entusiasta del llomillo amb mongetes.

PER Sant Pere Regalat ha plogut.

Això vol dir que ha de ploure quaranta dies seguits.

Alabat siga Sant Pere, si, després de convertir-nos en gripaus i gripaus a tots, ens envia una bona plujeta de «rodillos» de paper-xupó per a secar les nostres vies.

***

No s'han ficat en les fanguetes de les rambles?

Encara no cauen quatre gotes, resulta materialment impossible donar-hi un pas. En la dels Estudis, a l'hora en que hi hà més gentada, els transeunts han de cercar passeres estretes, caminant l'un darrera l'altre.

Això és altament vergonyós.

Contradictors acèrrims dels que volen convertir les rambles en «boulevards», quasi ens vénen ganes de passar-nos al ban enemic.

Si el passeig més típic de Barcelona ha d'ésser, com ara, un basal indecent, fòra passeig i vinguen amples acerces, a tall de «Cannebière».

M'entero, per les «locals» del meu diari:

«L'Arcaide ha fet retirar uns grans pilots d'escombraries que hi havien en el carrer dels Cegos».

Santa Llucia!

Al carrer dels cegos rai, que no devien molestar als veïns sinó a mitges.

Les escombraries del nostre carrer, que les sentim de nas i les veiem, a la vegada!

EN la sessió municipal de l'altre dimecres, al discutir-se la conveniència de si la banda municipal devia o no devia anar a les processons del Corpus, molts regidors abandonaren el Consistori per a no veure's obligats a votar.

Que de quin partit són aquests femelletes, que no saben cantar-se a favor o en contra de la banda en els actes religiosos?

Del partit radical!

No'm negaràn, per això, que és un acte naturalíssim de la seva probada conseqüència.

Els lerrouxistes del nostre Ajuntament no voten en pro ni en contra de la banda perquè ells ja fa temps que no són de cap banda.

PIM!... Pam!... Pum!...

El Japó i els Estats Units estan també a punt d'espinyar-se-les.

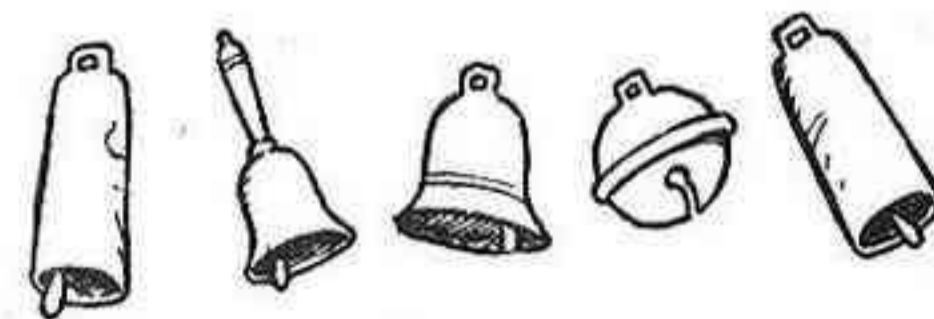
A quin cantó cauràn les bofetades, a les galtes dels yankís o dels fills del Sol?

Jo aposto pels japonesos.

Perquè estic segur que són els únics que poden ventar a l'Oncle Sam una bona tunda.

Si el Japó no li venta, no li ventarà ningú.

Per alguna cosa és el país dels vanos i dels ventalls.

Antoni López, editor — Rambla del Mitg, núm. 20

Imprempta LA CAMPANA y L'ESQUELLA, Oim, 8
BARCELONA

Antoni López, editor, Rambla del Mitg, 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat n.º 2

Novedad
DIEGO RUIZ

Ptas. 0'50

La idea y el sentimiento de América :: en la obra de Jacinto Verdaguer ::

Colección Diamante

Van publicados 116 tomos

1. R. de Campoamor. Doloras, 1.ª serie. 2. — Doloras, 2.ª serie. 3. — Humoradas y cantares. 4. — Pequeños poemas, 1.ª serie 5. — Pequeños poemas, 2.ª serie 6. — Pequeños poemas, 3.ª serie 7. — Colón, poema. 8. — Drama Universal, poema, primer tomo. 9. — Drama Universal, poema, segundo tomo. 10. — El Licenciado Torralba. 11. — Poesías y Fábulas, 1.ª serie 12. — Poesías y Fábulas, 2.ª serie 13. E. Pérez Escribá, Fortuna. 14. A. Lasso de la Vega. Rayos de luz. 15. F. Urreola. Siguiendo al muerto. 16. A. Pérez Níeva. Los humildes. 17. S. Rueda. El gusano de luz. 18. S. Delgado. Lluvia menuda. 19. O. Frontaura. Gente de Madrid. 20. Miguel Melgosa. Un viaje a los infiernos. 21. A. Sánchez Pérez. Botones de muestra. 22. J. M. Mathéu. ¡Rataplán! 23. T. Guerrero. Gritos del alma. 24. Tomás Luqueño. Romances y otros excesos. 25. L. Ruiz Contreras. Palabras y plumas. 26. R. Sepúlveda. Sol y Sombra. 27. J. López Silva. Migajas. 28. F. Pi y Margall. Trabajos sueltos 29. E. P. Bazán. Arco iris, cuentos. 30. E. Rodríguez Solís. La mujer, el hombre y el amor. 31. M. Matoses (Orzuelo). ¡Aleluyas finas!	32. E. Pardo Bazán. Por la España pintoresca (viajes). 33. } A. Flores. Doce españoles de 34. } brocha gorda. 35. José Estremera. Fábulas. 36. E. Pardo Bazán. Novelas cortas. 37. E. Fernández Vaamonde. Cuentos amorosos. 38. E. Pardo Bazán. Hombres y mujeres de antaño. 39. J. de Burgos. Cuentos, cantares y chascarrillos. 40. E. Pardo Bazán. Vida contemporánea. 41. } Jacinto Laballa. Novelas inti- 42. } mas. 43. Fr.ª Sarasate de Mena. Cuentos vascongados. 44. F. Pi y Margall. Diálogos y artículos. 45. Charles de Bernard. La caza de los amantes. 46. Eugenio Sue. La Condesa de Lagarde. 47. R. Altamira. Novelitas y cuentos. 48. J. López Valdemoro (El Conde de las Navas). La niña Araceli. 49. R. Soriano. Por esos mundos... 50. L. Taboada. Perfiles cómicos. 51. B. Pérez Galdós. La casa de Shakespeare. 52. J. Ortega Munilla. Fífina. 53. F. Salazar. Algo de todo. 54. Mariano de Oavla. Cuentos en guerrilla. 55. Felipe Pérez y González. Peccata minuta. 56. Francisco Alcántara. Córdoba. 57. Joaquín Dicenta. Cosas mías.	58. López Silva. De rompe y rasga. 59. Antonio Zozaya. Instantáneas. 60. J. Zahonero. Cuentecillos al aire 61. L. Taboada. Colección de tipos. 62. Beaumarchais. El Barbero de Sevilla. 63. Angel R. Ohaves. Cuentos de varias épocas. 64. Alfonso Karr. Buscar tres pies al gato. 65. Francisco Pi y Arsuaga. El Cid Campeador. 66. Vital Aza. Pamplinas. 67. A. Peña y Goñi. Río revuelto. 68. E. Gómez Carrillo. Tristes idilios 69. Nicolás Estévanez. Calandracas. 70. V. Blasco Ibáñez. A la sombra de la higuera. 71. A. Dumas, hijo. La Dama de las Camelias. 72. J. M. Bartrina. Versos y prosa. 73. F. Barado. En la brecha. 74. Luis Taboada. Notas alegres. 75. Xavier de Montepín. La señorita Tormenta. 76. A. Zozaya. De carne y hueso. 77. X. de Montepín. Muerto de amor 78. Conde León Tolstol. Venid a mí... 79. A. Calderón. A punta de pluma. 80. Enrique Murger. Elena. 81. Luis Taboada. Siga la broma. 82. L. G. de Giner. La Samaritana. 83. Cyrano de Bergerac. Viaje a la luna. 84. E. Antonio Flores. ¡Huérfana! 85. Ivan Tourgueneff. Hamlet y Don Quijote. 86. A. Pestana (Cañel). Cuentos. 87. Angel Guerra. Al sol. 88. T. Dostolewsky. Alma infantil.	89. E. de Amicls. Aire y Luz. 90. L. Garola de Giner. Valentina. 91. E. de Amicls. Manchas de color. 92. Voltaire. Zadíg y Micromegas. 93. M. Ugarte. Mujeres de París. 94. } Obras menores de Cervantes. 95. } 96. J. Pérez Zúñiga. Chapuceras. 97. Voltaire. Cándido. 98. Goethe. Las amarguras del joven Werther. 99. J. Benavente. Teatro rápido. 100. Novelas picarescas. Lazarillo de Tormes y Rinconete y Cortadillo. 101. J. León Pagano. La balada de los sueños. 102. A. Guerra. Polvo del camino. 103. Camilo Castello Branco. María Moisés. 104. Graça Deledda. Cuentos de la Cerdeña. 105. Antología taurina. 106. Manuel Carretero. La espuma de Venus. 107. Federico Rahola. Los ingleses vistos por un latino. 108. Eça de Queiroz. La nodriza. 109. A. de Chamisso. Pedro Schlemihl ó el hombre que ha perdido su sombra. 110. M. Sarmento. Así. 111. Felipe Trigo. A todo honor. 112. Manuel Ugarte. Los estudiantes de París. 113. Fray Luis de León. La perfecta casada. 114. Jorge Manrique. Poesías. 115. Abate Prévost. Manón Lescaut. 116. J. Givanel Mas. Prosa epistolar

PRECIO DE CADA TOMO DOS REALES

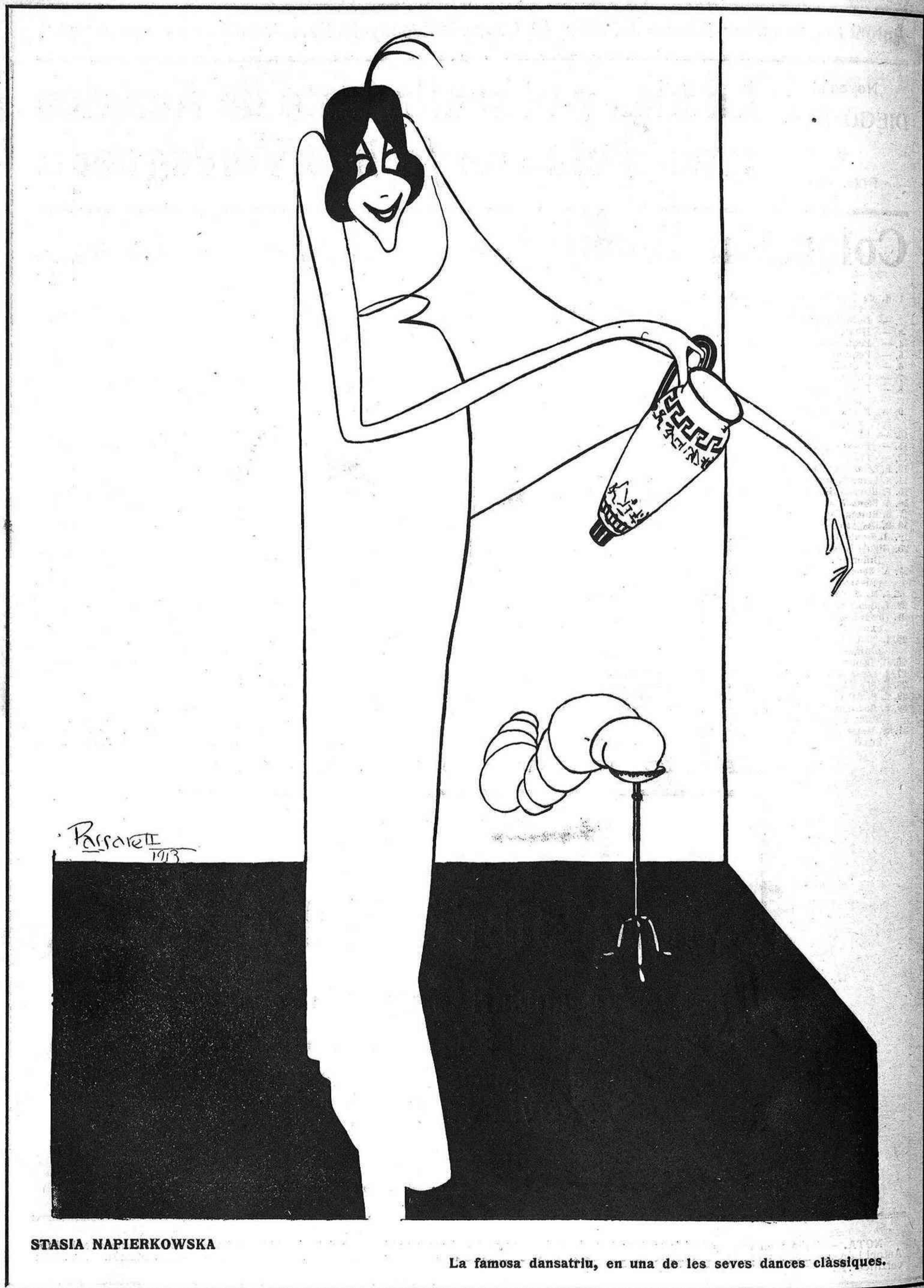
NOVISIMA Ortografía Catalana

Vocabulari Ortografic
Segons les normes de l'Institut d'Estudis
Catalans, ordenats i anotats per
A. ROVIRA I VIRGILI

Segona edició

Preu 1'50 ptas.

NOTA. — Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliuranses del Giro Mútuu o be en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitg, 20, Barcelona, la rebra a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no's remet, además, un ral per certificat. Als corresponals se'ls otorguen rebaixes.

STASIA NAPIERKOWSKA

La famosa dansatriu, en una de les seves dances clàssiques.